

ХУЛИМ И ПОТПИСУЈЕМ

У праву сте људи,
Поезија је велика гњаважа.
Мало-мало па те вуче за рукав
Цима те за сукњу или пеш капута
Моли и куми за нешто ситниша
А онда притегне ти крагну у неком ћошку,
Млатне те у хаустору.
Тражи да изађеш на чистац
Да не околишиш, заводиш и завлачиш
Да се осоколиш и све признаш
Или ће ти све зубе сасути у гркљан.

Прати те у стопу,
А ти појма немаш
Ради ли се о доушнику,
Заштићеном сведоку
Или љубоморном мужу.

Жена си са две ноге и две руке,
И свим унутрашњим органима
Који те истина муче с времена на време
Као општа места.
Али глава ти менструира, менструира...
Муче те људске муке:
Љубав, политика, новац,
Секс и смрт,
И њихови деривати.

Али како угодити,
Накинђуреној старој фрајли!
Бити слаткоречив или бомбастичан?
Правити се наиван, вицкаст или бити мудар?
Све увијати у апстрактну фолију
У јалову жваку –
У дечију каку?
Или пуцати из патриотских топова?

Традицију опонашати,
Критичарима се удварати,
Можда бити богоугодна Параскева,
Или сонете писати о *мршвој грајој*?

Али мени се хоће
Разбаштини те до гола,
Моја Госпо!

Зато, без литанија!
Без пренемагања и жалопојки.
Доста беше умирања
Без смртног исхода
Међ нашом врстом,
Од прастарих времена
До дигиталне ере.

Тражисмо утеху и гануће
За приватне јаде,
Којима мало који давеж одоле
Па и ова овде потписана
Са крицима и шапутањима
Дође сама себи главе.

Зато признајте, сестре и браћо,
Неки су то боље казали!
Све друго је гњаважа
Рециклирати, реинтерпретирати, репетирати...
Бум! Бум! Бум!
Завршимо једном тај жртвени обред!

Сви моји губици били су твоји тријумфи, Госпо,
Па зашто више да се гњавимо
Своднице муза,
У месечев пурпур обучена
Краљичино жезло заврљачи
Далеко, далеко,
Од мене.

СУОЧАВАЊЕ

Не знам како сам оволике године
Издржала да живим са тобом?
Са твојим превеликим захтевима,
И ништа мањим очекивањима.

Под твојим бритким језиком
Исуканом мачетом
Увек спремном да замахне
Према мени.

Хранила си се
Мојим невољама и недаћама,
Док сам ја жудела за твојим
Величанственим даровима,
Златницима у стиснутој шаци.

Није било мира међу нама,
Надметале смо се у љубави и мржњи.
Ти си ми посипала со по ранама,
Ја сам се бацала каменом на тебе.
Оптуживале смо једна другу за одузимање живота,
Док нас је он надлетао попут кондора.

Не знам како сам успела да издржим
Да живим с тобом,
У сопственом телу
Сасвим нага.

Са модрицама на врату.

ДОСТА МИ ЈЕ ПОЕЗИЈЕ

*Ни ја је не волим: има сивари
важнијих од свих њих њирица
Меријен Мур „Поезија“*

Доста ми је више поезије!

Заситила сам се,
Твојих обмана и шарада.
Празних речи што звоне
Као чегрталке на ветру.

Док некоме ноге вире из контејнера
Или вода капље са стропа у шерпе и лонце.
А политичари се шепуре као петлићи,
Декламују и мудрослове
О добрим намерама,
Обећавајући куле и градове
Умножавају сопствене банковне рачуне.

Шта ти чиниш за то време?
Улепшаваш своје старо лице
Лифтинзима краткога даха,
Пумпајући его
Голуждравцима и шипарицама
Невиних срца.

Подајеш се самозваним пророцима
И млохавим проповедницима,
Што бусају се у националну груд
Док мртви младићи леже посвуд.

Докле ће трајати та твоја игра
Племенитих намера
И опасних последица, Госпо,
У којој увек неко извуче дебљи крај.

Рачунаш на наслеђе
Златни накит и сребрни есцајг?

За мало твоје утехе
Тражиш отварање утробе,
– срце на длан!
За живот после живота.

Њет.

ШТА БИ БИЛО ДА ТЕ НИСАМ СРЕЛА, ПОЕЗИЈО

Да ли би ме затекли
Савијену над коритом или колевком,
Или можда како возим трамвај?
Учитељица, болничарка, продавачица у киоску,
Напирлитана официруша, све сам то могла бити.
Праља, куварица, собарица – то се подразумева
Рођењем, као и вештица на ломачи,
Или Шекспирова сестра која љушти јабуке у остави.

У провинцијском градићу срећно удата жена (ако такве има?)
Или тровачица мужева која труне у затвору.
Силована на стрњици, у блатњавом обору,
Или хаустору, хотелској соби, на канцеларијском столу...
Има нас толико;
Обласна лепотица са круном на глави,
Панкерка са љубичастом ђубом,
Или о греду обешена сељанка
У штали међ драгим кравама?

Могућности су толике!
Прељубница, анархисткиња, алкохоличарка...

Све сам то пропустила, или ме је мимоишло.
Док сам пила твоје млеко
И у твојим ципелама храмала животом
Завирујући у све земаљско и ванземаљско;
У људске поноре, зверињаке и кокошињце,
Модре ноћи и спаваће собе.
Одевајући и разодевајући те
Скидала сам позлату с твога тела
Све док језик нисам огулила,

И постала твој прах и пепео.